

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333,
Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro, www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HIRGHIDUȘ, ION

Iarba fragedă din cuvinte / Ion Hirghiduș. - București : Eikon,
2023

ISBN 978-606-49-0960-2

821.135.1

Editor: Valentin Ajder

Ion Hirghiduș

IARBA FRAGEDĂ DIN CUVINTE

E I K O N

București, 2023

Nu este de ajuns acest îndemn
de a te prinde de mâni, de a te tăinui
ca pe o pasăre fără cuib,
ca pe o ramură fără trunchi.

Vor trece peste poduri căruțe și lampioane,
albinele africane zidite-n mierea lor
cu gust de asfalt și noroi.

Din răsărit vine acest vânt firav,
al poezilor care înfrunzesc
din mugurii dospțiți în pivnițe selenare.

Opiul cuvintelor în miez de primăvară
e mai mult vin negru
din florile zorilor.

Petrecăreții hoinari au săpat în celule
urme de sânge și sănii,
cu trupul lor desfac cenușa
pentru zeii târzii.

Vor fi câmpuri de romaniță sub tălpi
și clopote de iacint,
iar tu doar floare vei fi
în amforă și în gând.

Cuprins

Către Soare	11
E soare pe piscuri	12
În umbra unui gând	13
Ieșirea din somn	15
O sete a realității	16
Început de ianuarie	17
Ziua de 8 ianuarie	18
E atât de nefiresc	20
Tu ai acum un nume	21
Un vis abia conturat	22
Stânca Simeriei	24
Rugămintele	25
Voi, inimi, care-ntruna șoptiți	26
Ghimpi, ghimpi, ghimpi, ghimpi, ghimpi	27
Patria	28
Succesiuni de memorii	30
În marginea acestei dimineți	32
Astfel am înțeles iubirea	33
 Anotimpurile mestecenilor	 34
1	34
2	36
 Femeia albă	 37
Pentru martie	38
Pădurea din mine	40
Coborâre perpetuă	41
Un copac singur	42
Nu pune pavăză tăcerii cuvintelor!	44

Ianuarie – o pierdere a cuvântului.....	45
Soarele-rug.....	46
O amintire străveche.....	47
Florile de lămâiță.....	48
Inima în vânt.....	49
Poem.....	50
Treceri în noiembrie.....	51
1.....	51
2.....	53
3.....	55
4.....	57
5.....	59
6.....	61
7.....	63
8.....	65
O trecere personală în revistă.....	66
În vămile zilei.....	67
Carte nescrisă.....	68
În această zi tulbure.....	69
Către stoluri.....	70
Cuprinsul unui gând singur.....	72
Vântul de diamant taie în pielea realității.....	73
1.....	73
2.....	75
3.....	76
4.....	77
5.....	78
6.....	79
7.....	80
8.....	82
9.....	84

Ființa vinului.....	85
1.....	85
2.....	86
3.....	87
4.....	88
5.....	89
6.....	90
7.....	91
Portret cu fluturi.....	92
Țipătul brazilor înjunghiați.....	95
Țipătul argilei neolitice.....	97
Străina cu un profil aproape roman.....	98
1.....	98
2.....	99
3.....	100
4.....	101
5.....	102
6.....	104
7.....	105
8.....	106
9.....	107
Un dor al câmpiei.....	108
1.....	108
2.....	110
3.....	111
Un alt strigăt al lui Robert Desnos.....	112
Scara lui Iacob.....	113
Întrarea-n portret.....	114

Chipurile inocenței.....	115
1.....	115
2.....	116
3.....	117
4.....	118
5.....	119
6.....	120
7.....	121
8.....	122

Volum apărut cu sprijinul
 Primăriei Orașului Uricani, județul Hunedoara.
 Mulțumiri pe această cale
 domnului Primar Dănuț Buhăescu
 și consilierilor locali.

Către Soare

Vântul prin păduri tăinuiește chemarea.
Sufletele pierdute așteaptă
lumina zăbreliță-n ferestre,
o trecere prin porțile vremii,
patria în care suntem mereu chemați.

Pentru a ne reda nouă lumina,
tu, soare, mai înalt decât pădurile
cu razele pierdute în văi de frumusețe biruit,
un zvon de lumină
purtauându-ne prin stinse parfumuri.

Când te așezi peste lume, privitor,
mai putincios decât timpul,
și viața devine răstimp,
chemarea devine răstimp,
în setea noastră de a fi o parte din tine
din inima nestinsă-n fiori.

Când patria se așază în lumina solară,
ea mângâie chipul
unde sunt regăsite pădurile
și copilăria zeilor.

E soare pe piscuri

O ultimă glorie, un ultim vis al soarelui pe piscuri:
în trupul zilei își face loc întrebarea
de atâta timp adăpostită în frunzele târzii.

Poate sunt doar umbrele-ntristării
unui fluture uitat în lumină,
sau este un abis al florilor căzute-n rugină.

Orice ar fi, să nu privești în urmă
cât soarele pe piscuri tresare-n cristale.
Ai grijă să nu te trezești,
Euridike e doar visul tăcerii.

Prin zăpezi diafane, cărările caprelor negre
se-ntretaie cu cărările caprelor de argint.
Numai tu cunoști adevărul despre inima de oțel
care străbate timpul,

apoi urme de fum și sunete din cimpoaiele antice
pentru zeitățile pădurii,
pentru singurătate
și pentru nimic.

În umbra unui gând

În umbletul apelor din munții tăcuți
e o diafană zi a norocului!

A mai rămas din gândul rostogolit pe ruletă
o poartă a literelor deschise.

Literă cu literă dau forma cuvântului.
Va fi primul semn al iubirii,
va fi din nou o speranță a unui nume.

Și din cuvinte să-ți faci o mantie
pentru a o purta în văzul lumii
când gestul singurătății îți luminează somnul.

Într-o zi la fel de pierdută,
picătură cu picătură, otrăvurile de argint tresar
pe scuturile istovite.

Nimeni nu știe că noi ne-am născut
pentru a fi martorii zilei,
când secretul literelor s-a descifrat
și-n ordine au mășăluit în aerul incendiat.

Nimeni nu știe că noi suferim
pentru a ști că suntem cohorte de furnici,
pentru a nu ști că suntem zeii târzii.

Cu ce ne-am ales din ziua diafană
când soarele a scăpat peste munți?
E o poartă a iubirii doar
în care gândul și-a găsit sălașul.

O umbră aproape amară
sub crengile de arțar
într-un parc pustiu.

O inimă pulsează înstrăinată.

Ieșirea din somn

Ieșirea din somn
e totuna cu ieșirea din moarte,
când sufletele sunt rătăcite
peste miriști desperecheate de spice.

Lăcustele de argint
prind în ghearele lor fericirea
ca pe un steag purtat de vânt
peste coline înalte.

Apoi este o tăcere care vine înfrigurată
precum o sabie de Damasc,
precum mătasea Chinei antice
pe cămile rătăcite și singure în adăpostul nopții.

Și tu ești rătăcită în lume
fără a avea un sălaș,
o stea fără umbră luminează abisul iubirii,
un zeu cu minți rătăcite întinde arcu.

O sete a realității

Se strecoară în noi aceeași sete a realității târzii:
într-un decembrie primăvărat,
un zgomot de metal pietrificat
iese din ungherele vremii.

Germinația a fost amânată pentru un timp,
o palidă încercare a sevelor îmbătrânite în ramuri,
un memoriu colectiv fără strălucire.

Printre clădiri înalte se strecoară anevoios tramvaie
cu ruginite strigăte de fiare ale pădurii,
o ceață sălbatică este pe stradă.

Un gust amar de zaț, un fum ignobil se ridică
spre a avea o iluzie singură printre străini.
Pe o masă sordidă zac umbrele amiezii,
o trecere de pietoni fatidică.

Catedrala, ea singură, stă răsturnată în ape,
rizomi ai cenușilor tăcute,
în lumea rozelor întâmplare a totului.

Iluziile târzii se strecoară printre diamante,
purpura risipită pe caldarâm
dusă în spate de găzele infernale.

Început de ianuarie

Am văzut îngerii venind prin acoperiș
dintr-un cer aproape pierdut
și era o sete nespusă,
o isterie generală pe străzile vechi.

Muzica în zdrențe,
dansul pentru prietenii erudiți,
pentru cei ce contemplă în întuneric
sărăcia diamantelor.

Çoborâți în prăpăstii,
vulturii înălțimilor măturau zăpezile zilei
fără umbre de regret și fără lauri
pe căi bătătorite de funingine electrică.

Și tu erai în văluri pierdută,
zeiță a depărtărilor duse de o mie de trenuri.
Un trecător al nopții fără cuvintele sale,
un ritm al mașinilor care jupoaie realitatea.

Ziua de 8 ianuarie

De dimineața până seara va fi o corvoadă.
Înainte de a se lumina de ziua trebuie să merg
în ograda pășărilor
și să caut printre ele cântecele pierdute,
cântecele vorbite ale Africii înainte de potop.

O muzică neagră iese din pereții bordeielor,
un țipăt de lebădă neagră se unduiește sinusoidal,
atingând cerul și pământul cu excremente miraculoase.

La micul dejun Orfeu îl laudă pe războinicul Ares
cât la îndemână îi este să clatine zidurile,
să calce în picioare sălbăticia și să ucidă tristețea menadelor.
Și pășările mele încă nu și-au făcut zborul de dimineață!

Alerg spre Grădina Golestanului, flori întâmpinând
într-o rouă târzie.
Pământul, aerul, apa sunt dansul lui Samba Dyallo.
Mâinile mele sunt cupe în care coboară lumina
spre a se preface-ntr-o roză dăruită de fiu mamei sale.

Munca pământului e o ordine de la zei,
florile cresc fără odihnă spre a saluta ziua,
un steag de clorofilă se-nalță din oasele de sepie
iar culorile se amestecă peste pământ, aer, apă.

În amiaza zilei, Enkidu merge tăcut în urma leilor,
tinerețea este încă un dar al sângelui care urcă în lume.

Acum, când pășările au trecut în nefire, ograda s-a unit
cu Grădina,
cântecele s-au amestecat cu polenul primordial,
urcă spre soare tufele acestea de glicină.

Ce a fost această zi, dacă nu cuvântul prefăcut într-o fiară
a pădurii?
Noaptea e dincolo de orizont și curtea pășărilor e pustie,
în genunchi aștept cântecele pierdute.